

Η ΠΡΕΚΔΟΣΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Ευγενώς παραχωρηθείσα υπό του υιού του κ. Γεωργ. Τσακασιάνου)

Εγώ αγανακτούσα. Αγανακτούσα πικρά, όχι τόσο για τ' άδικοπο ξυλοκόπημα, όσο για τής φαρμακερής ειρωνείας του. Δέν έχανα όμως και τό θάρρος μου. Εύθως την άλλην ημέρα έπαρακλήθησα τά παιδιά τής γειτονιάς μας να κατασκευάσωμε δικό μας θέατροάκι, τό όποιον ύστερα από πολλούς άγώνας κατασκευάστη εις ένα δωμάτιον τής οικίας Κομούτου, στην όποία έκαιτοκόουσε τότε ό φίλος μου Μοισενίγος; σήμεραν δέ χρησιμύσει ως Δημοσία Βιβλιοθήκη τής Ζακύνθου.

Εκεί δ' έμωλλε να κάμουμε μιά μέρα τās δοκιμάς μας εις τόν Μάορο - Μπότσαρη.

Πήρην, λοιπόν, κατά τό σύνηθες τό μαρτό του θείου μου προς τό άπόγευμα «για να πάρω, τάχατες, τόν άέρα του». Όμως εγώ, από πολλάς τώρα ημέρας, άντι να περιδιαβάσω τό μαρτό εις τήν Πλατεία ή στο περιγιάλι, τό κουβαλούσα ό κατέργαρος εις τό θέατροάκι μας.

Εκεί τό έρερα και τώρα. Αί δοκιμές άρχισαν. Εγώ ύποκρινόμουν τό πρόσωπον του Μάορου.

Εξαφνα, βλέπω όλα τά παιδιά και τά κορίτσια που ήταν μωζευμένα εκεί, να ξεκαρδιζώνται από τά γέλια και να παρατηρούν προς τό βάθος τής σκηνής θεωρηθωδώς. Πριν δέ μου δοθη καιρός να έννοήσω τί συμβαίνει, βλέπω εξαφνα - συμφορά μου! - τόν άνηλεή θείο μου να προβαίνει από τά ήμισυήνια και να σταθί κατανικηρό μου ως φάσμα άποτρόπαιον!

Χτύπα άνανδρος!... Σε συνέλαβα τέλος! μου λέγει. Είμαι ό Βαρνακώτης; χτύπα!... Αιχμαλώτισες, σκύλε, τό παιδί μου... μου τώχεις κατάχαμα, προδότη! Χτύπα, κανάγια, χτύπα!...

Και ή βουρδουλιές βροχή άπάνω μου και τά γέλια τών παιδιών άτελειώτα, και ό θόρυβος όλο και αύξάνει, και από έδω να σωθώ, και από εκεί να φύγω, και πάλι να με συλλαμβάνη, όσο που ξέφυγα τέλος! Δέν έξέφυγε όμως ποτέ από τήν μνήμη μου και ή λαχτήρα του φ βερνιό εξαφνικού. Τό αναθηματισμένο έκείνο φάσμα, τόν θείο μου δηλαδή ως Βαρνακώτη, για πολλές - πολλές νυχτιές τόν έβλεπα στο βρασιμισμένο τόν ύπνο μου.

Αναρίθμητα εις και τέλεια πρωτότυπα τό μετὰξύ έμέ και του θείου μου παρόμοια έπεισόδια, τά όποία άντι να με διορθώνουν, με άποχαλοούσαν. Εις κάθε νέο δέ έπεισόδιον έπρεπε και να δραστησώ. Όμως για να μη πολυφαρμακώσω τήν άμοιρη μάννη μου, έκρυβα όσον ήμπορούσα τήν φρικτήν άγανάκτησί μου «για τās ταπεινώσεις που ύπέφερα» και τής έλεγα μόνον, ότι «ό κακός θεός μου με θέλει για μαθητή του κουρελιού του μονάχα, όχι όμως για να μίθω και τά λίγα γράμματα που σου ειπε, ενώ για τά παιδιά τά δικά του χαλά τόν κόσμο με τά σχολεία και τούς δασκάλους. Ποτέ, ποτέ πια δέν θα ξαναπατήσω τό ποδάρι μου τό σκαλοπι τής πόρτας του!»

Νέες όμως πάλι έπιτιμήσεις, συντροφισμένες πάντοτε μ' έκείνο τό γλυκόπικρο μητρικό της κλάμμα, με ξανάφεραν πάλι στού θείου μου τό κατώφλι, ώπλισμένον με νέας εχθάς της και με ύπομονήν μικρομάστερας.

Φτωχή μαννούλα μου! Αχ, γιατί να μη ζήσ; Θάρρλεπα; τώρα τό άπελπισμένο σου τότε παιδί, φιλήσυχο φτωχοοικοκώρη και και θα καμάρωνες γύρω έδω στη φτωχική καμαρούλι που γράφω, τό γλυκοκοιμούμενο κοπαδάκι μου, τά φτωχά σου τό έγγονάκια, κι' εγώ σιγά-σιγά και με κρυφό καμάρι, θα σου διάβριζα τήν εύγενική του κ. Λεγκράν έπιστολή και αύτά που εις άπείτην δίνει τό γράφω. Και θι σου πέταγε ή φιλόστοργη καρδιά, και θι μου σκιρτούσε, ώ ναι, από γλ' κειά, από άγια συγκίνη... Να με βλέπης, τάχα, από αύτου που εύρίσκεισαι και να με άκοις ίσως, γλυκυμορφη τής μάννας μου ψυχή; Παιός ξέρει!...

Η παιδική ζωή μου όλο έτσι παρνούσε και όσο μεγάλανα τόσο αύξαινε και ό πόθος μου για τά γράμματα, για τή μουσική, για τό θέατρο, για τή γλυκύτητα μου τήν δνειροδόπλεκτη ποίησι!

Τα δέ ακώμματα του όση καλού, τόσο και δαιμονισμένου θείου μου, πολλαπλασιαζόμενα σχετιώς; ποτέ δέν έλειπαν από τήν ήμερησία διάταξι.

— Γιάννη...
— Παρών!

— Ήρε παρωγ και τό νοθ σου, παρακαλώ, γιατί σά να φερνή βέροσα, μου φαίνεται!...

Εώ τσιμουδιά. Κρυφοαγανακτούσα μόνον και άνώμενα τās ύψηλάς διαταγές του!

— Σόρε, παρακαλώ, εις τό σπετσαροσίο του Κοκκίνη, να σου δώση αύτό τό γιατρικό που γράφη έδω αύτή ή ριτίσιτα. (Εξακολουθεί)

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΑΓΑΣ ΚΙ' Ο ΑΓΙ ΝΙΚΟΛΑΣ

Ένας Άγας Τούρκος ειχε φίλο ένα Παπκά χριστιανό και πήγε μιά ημέρα στού Παπκά τό σπίτι για να τόν χαιρετίση. Στής πολλές όμιλίες που έκαναν Άγας και Παπκάς, ό Άγας είδε τέσσαρα εικονίσματα κρεμασμένα στού τοίχο, και μπροστά τους έκαιγ' άναμμένο ένα καντυλάκι, και από περιέργεια ρώτησε τόν Παπκά, να μάθη τί δουλειά του κάνουν τά εικονίσματα και γιατί τούς καιει καντυλί.

— Ο Παπκάς του ειπε πώς εινε άγιοι και του φυλάνε τό σπίτι του από κάθε κακό.
— Από κάθε κακό; Μπρε τί μου λές;
— Έτσι ειναι, βλοημένο μου;
— Αλήθεια μπρε Παπκά; ξαναλέει ό Άγας.
— Αλήθεια, λέει ό Παπκάς, Άγιά μου.
— Και τί ξεδεύεις μπρε παπκά τό χρόνο;
— Ξοδεύω, Άγιά μου τό πολύ πέντ' έξι γρόσα.
— Τόσα λίγα;
— Χέμ... Τόσα λίγα...
— Σάν ειν' έτσι, μπρε παπκά, να μου παραγγέλνης να μου φτιάνουν κι' έμένα τούς τέσπερους Άγιους!

Με λίγο καιρό ή εικόνες τής Παναγίας, τ' Αϊ Νικόλα, τ' Αϊ Γιώργη και τ' Αϊ Δημήτρη ήσαν σ' ό κονάκι του Άγιά κι' ό Άγας τούς άνωπε τό καντυλί που έκαιγε ήμέρα και νύχτα για να τού φυλάνε τό σπίτι. Πέρασαν εβδομάδες, πέρασαν μήνες, ό Άγας καθότανε στο σπίτι, και τό σπίτι του έφυλαγότανε, γιατί κατά που έλεγε και πίστευ' ό Άγας, τό φυλάγαν ή εικόνες. Ηρόθ όμως καιρός που ό Άγας πήρε τή φαμελιά του, κλειδωσε τή κονάκι του και πήγε σέ κάποιον τσιφλίκι του να μείνη λίγες μέρες. Βρίσκουν λοιπόν τότε καιρό οι κλέφταις, μπαίνουν στο σπίτι του Άγιά και τά κάνουν γής Μαδιάρ! Έμαθ' ό Άγας τή κλεψιά, γυρίζει στο κονάκι του και προσκαλεί τόν παπκά. Μόλις τόν είδε τ ν παπκά, τού λέει:

— Καλά ό Αϊ Δημήτρη κι' ό Αϊ Γιώργη, διαν μου κλέψαν τ' σπίτι μου έλειπαν, γιατί ειχαν βγάσει τ' αλόγατά τους σαργάνι. Η Παναγία έκλαιγε τό παιδί της και τ' όργαλλε στίς γειτονίες για να πάψη τό σκοξίμο και τά κλάματα. Τούτοι οι τρεις ειναι συμπαθισμένοι. Μα τό Αϊ Νικόλα τί έκανε μπρε παπκά; Πάρτε από δω τό λοιπόν γιατί δέν ειναι καλό άγο...
— Άκουσ' ό παπκάς τόν Άγιά και τού λέει:

— Έκαιγε τό καντυλί, Άγιά, τή νύχτα που σου κλέψαν τό σπίτι; Του άπαντίει ό Άγας:

— Πώς να καιη μπρε παπκά τόσες μέρες με δυό στάλε; λάδι;
— Έμ τότε τού λέει κι' ό παπκάς, τί ήθελες Άγιά μου, να σου κάμη γέρος άνθρωπος στο σκοτάδι, χωρίς φως; Δέν είπαμ' ότι τό καντυλί πρέπει να καιη μέρα και νύχτα;

— Έχεις δίκη, μπρε παπκά, τό βλέπω και μόνος μου, λέει ό Άγας. Όταν φεύγω από δω και πέρα, θ' άφίνω άνθρωπο στο σπίτι να φυλάη; να μη αβέση τό καντυλί!...

Η ΠΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

Με 24 σελίδας. Εικόνα έσπερακήν διαίλιον γραμματοσημ. Άλλας εικόνας καλλιτεχνικής. Διηγήματα εικονογραφημένα. Τυπορίαι με σάιτσα του ζαγογράφου μας κ. Ελάνη. Δέκα εικόνες, ζώνον συγγραφέων και αι γράμμαι των περί τής γενναίας Ηε καλικιά τρομακτική ιστορία που τελειώνει με φανταστικά, εικονογραφημένη. Ποιήματα άνέκδοτα, Σάτυροι, Έρωτικα Έπιστολά, Άστεία, άνέκδοτα, παραμύθια, χίλια δυό κείρατα.

Τό «Μπουκέτο» εινε τό καλύτερον, τό καλύτερο, τό άριστοκατακίτερον περιοδικόν. Διαβάξεται άπ' όλον τόν καλό κόσμο από όκουργούς, άνωτέρους δημοσίους υπαλλήλους, στρατιωτικούς λογίους, καλλιτέχνας, κερία, και δίδας του καλού κώμου, μαθητής, τόν λαόν όλόκληρον.